

Για την αποταγή (Αββάς Δωρόθεος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 26 Φεβρουαρίου, 2018

Α΄ Διδασκαλία

*«Ἀδελφός ἦλθεν ἀπό Σκήτεως πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ἀμμοῦν καὶ λέγει αὐτῷ·
Πέμπει μέ ὁ Πατήρ μου εἰς διακονίαν, καὶ φοβοῦμαι τὴν πορνείαν.
Λέγει αὐτῷ ὁ γέρων·
Οἶαν ὦραν ἔρχεται σοι πειρασμός, εἶπε:
«Ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, εὐχαῖς τοῦ Πατρός μου, ἐξελοῦ με»*

Σᾶς ἀναφέρω καὶ κάτι ἄλλο γιὰ τό ὁποῖο εἶμαι μάρτυρας, γιὰ νά μέθετε **ὅτι καί ἀπό θάνατο ἀκόμα σώζει τόν ἄνθρωπο ἡ ὑπακοή καί τό νά μὴν ἔχει δικό του θέλημα**. Ὅταν κάποτε βρισκόμουν στό μοναστήρι τοῦ ἀββᾶ Σερίδου, ἦρθε ἕνας μαθητής κάποιου μεγάλου Γέροντα, ἀπό τά μέρη τοῦ Ἀσκάλωνα, γιὰ κάποια ὑπόθεση τοῦ Γέροντά του. Εἶχε ὅμως ἐντολή ἀπό τό Γέροντα νά γυρίσει τό βράδυ στό κελλί του. Ἀλλά μέχρι νά φύγει χάλασε πολύ ὁ καιρός, καί ἄρχισαν βροχές καί βροντές καί πλημμύρισε ὁ γειτονικός χεῖμαρρος. Ἐκεῖνος ὅμως ἤθελε νά φύγει, σύμφωνα μέ τὴν ἐντολή τοῦ Γέροντα.

Ἐμεῖς τόν παρακαλοῦσαμε νά μείνει, γιατί πιστεύαμε ὅτι ἦταν ἀδύνατο νά σωθεῖ ἀπό τό ποτάμι. Ἀλλά δέν μπορούσαμε νά τόν πείσουμε νά μείνει. Στό τέλος λοιπόν εἶπαμε. Ἄς πᾶμε μαζί του μέχρι τό ποτάμι. Γιατί, ἂν τό δεῖ, μόνος του θά γυρίσει πίσω. Πήγαμε λοιπόν μαζί του καί μόλις φτάσαμε στό ποτάμι, βγάζει τά ροῦχα του καί τά δένει στό κεφάλι του καί ζώνεται τό «μαφόριο» καί πέφτει στό ποτάμι, σ' ὄλο ἐκεῖνο τό φοβερό ρεῦμα. Ἐμεῖς στεκόμαστε γεμάτοι ἐκπληξη καί φόβο μήπως πνιγεῖ. Ἐκεῖνος ὅμως κολυμποῦσε καί ξαφνικά βρίσκεται στήν ἀντίπερα ὄχθη καί φοράει τά ροῦχα του καί μᾶς βάζει ἀπό κεῖ μετάνοια καί παίρνει εὐχή καί φεύγει τρέχοντας. Ἐμεῖς παραμείναμε γεμάτοι θαυμασμό καί ἐκπληξη γιὰ τὴ δύναμη τῆς ἀρετῆς, γιατί ἐνῶ ἐμεῖς γεμάτοι φόβο τόν κυττάζαμε, ἐκεῖνος πέρασε χωρίς νά διατρέξει κανένα κίνδυνο χάρι στήν ὑπακοή του.

Παρόμοια καί ἐκεῖνος ὁ ἀδελφός πού τόν ἔστειλε ὁ Γέροντάς του γιὰ διάφορες ἀπαραίτητες ἐργασίες στόν «ἀποκρισάριό» του στήν πόλη, ὅταν κατάλαβε ὅτι ἡ κόρη τοῦ «ἀποκρισάριου» ἤθελε νά τόν παρασύρει στήν ἁμαρτία, λέγοντας μόνο: «Θεέ μου, μέ τίς εὐχές τοῦ Γέροντά μου¹, γλύτωσέ με», ἀμέσως βρέθηκε στό δρόμο πού ὀδηγοῦσε στή σκήτη, γυρίζοντας στό Γέροντά του². Βλέπετε δύναμη ἀρετῆς; Βλέπετε ἐνέργεια λόγου; **Πόση βοήθεια πέρνει κανείς καί μέ μόνη τὴν ἐπίκληση τῶν εὐχῶν τοῦ Γέροντά του;** Γιὰ νά πεῖ: «Θεέ μου, μέ τίς εὐχές τοῦ Γέροντά μου,

γλύτωσέ με», άμέσως βρέθηκε στό δρόμο. Κατανοείστε καί τῶν δυό τήν ταπείνωση καί τήν εὐλάβεια. Βρίσκονταν σέ ανάγκη, καί ἤθελε ὁ Γέροντας νά στείλει τόν ἀδελφό στόν «ἀποκρισάριό» τους, καί δέν καί δέν τοῦ εἶπε: «Πήγαινε». Ἀλλά τοῦ εἶπε: «Θέλεις νά πᾶς»; Πρόμοια καί ὁ ἀδελφός δέν εἶπε: «Θά πάω», ἀλλά τοῦ εἶπε: «Θά κάνω ὅπως θέλεις». Γιατί καί τούς πειρασμούς πού θά συναντοῦσε φοβόταν, καί τό νά κάνει παρακοή στό Γέροντά του. Κατόπιν μόλις δυσκολεύτηκαν περισσότερο, τοῦ λέει ὁ Γέροντας: «Σήκω, πήγαινε» καί δέν τοῦ εἶπε: «Ἐλπίζω ὅτι ὁ Θεός θά σέ σκεπάσει», ἀλλά τοῦ λέει: «Ἐλπίζω, ὅτι, μέ τίς εὐχές τοῦ Γέροντά μου, ὁ Θεός θά σέ σκεπάσει». Παρόμοια καί ὁ ἀδελφός, ὅταν βρέθηκε στόν πειρασμό, δέν εἶπε: «Θεέ μου, γλύτωσέ με», ἀλλά «Θεέ μου, μέ τίς εὐχές τοῦ Γέροντα μου, γλύτωσέ με». Καί καθένas τους εἶχε τήν ἐλπίδα του στίς εὐχές τοῦ Γέροντά του.

Βλέπετε πῶς συνταιριάσανε τήν ὑπακοή μέ τήν ταπείνωση; Γιατί ὅπως ἀκριβῶς ζεύεται τό ἀμάξι καί δέν μπορεῖ τό ἓνα ἄλογο νά τρέξει περισσότερο ἀπό τό ἄλλο, γιατί πληγώνεται, ἔτσι **πρέπει καί ἡ ὑπακοή νά εἶναι ζεμένη μέ τήν ταπείνωση**. Καί πῶς μπορεῖ ν' ἀξιωθεῖ κανείς ν' ἀποκτήσει αὐτήν τή χάρη, ἄν ὅπως εἶπα, δέν βιάσει τόν ἑαυτόν του νά κόψει τό θέλημά του καί νά παραδοθεῖ μετά τό Θεό στό Γέροντά του, χωρίς ἐπιφυλάξεις σέ τίποτα, ἀλλά κάνοντάς τα ὅλα, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, μέ τή βεβαιότητα ὅτι ὑπακούει στό Θεό; Ποιός εἶναι ἄξιος νά βρεῖ ἔλεος, ποιός εἶναι ἄξιος νά βρεῖ σωτηρία;

...

Ἐσεῖς δέν ἔχετε πείρα «ἀδιάκριτης» ὑπακοῆς, οὔτε γευθήκατε τήν ἀνάπαυση πού χαρίζει αὐτή. Ρώτησα κάποτε τό Γέροντα Ἰωάννη, τόν ὑποτακτικό τοῦ ἀββᾶ Βαρσανουφίου καί τοῦ εἶπα: «Γέροντα, ἐπειδή ἡ Ἁγία Γραφή λέει ὅτι πρέπει μέ πολλές θλίψεις νά μποῦμε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν (Πράξ. 14: 22) καί βλέπω ὅτι δέν ἔχω καμιά θλίψη, τί πρέπει νά κάνω μήπως καί χάσω τήν ψυχή μου»; Γιατί δέν εἶχα καμιά θλίψη καί καμιά μέριμνα. Καί ἄν συνέβαινε νά ἔχω κάποιο λογισμό, ἔπαιρνα τήν πλάκα καί ἔγραφα στό Γέροντα - γιατί τόν ρωτοῦσα μέ γράμματα, πρίν ἀκόμα μπῶ στήν ὑπηρεσία του - καί προτοῦ νά τελειώσω τό γράψιμο, αἰσθανόμουνα ἀνακούφιση καί ὠφέλεια. Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ξεγνοιασιά καί ἡ ἀνάπαυσή μου. Ἐγώ ὅμως ἐπειδή δέν ἤξερα τή δύναμη τῆς ἀρετῆς τῆς ὑπακοῆς καί ἐπειδή ἄκουγα ὅτι μέ πολλές θλίψεις θά μποῦμε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, φοβόμουνα, γιατί δέν δοκίμαζα θλίψη. Μόλις λοιπόν τό ἀνέφερα στό Γέροντα, μοῦ ἀπάντησε: «Μή στενοχωριέσαι. Ἐσύ δέν ἔχεις κανένα λόγο νά θλίβεσαι, γιατί καθένas πού βάζει τόν ἑαυτόν του κάτω ἀπό τήν ὑπακοή τῶν Πατέρων, αὐτή τήν ξεγνοιασιά καί τήν ἀνάπαυση ἔχει».

Τῷ Θεῷ πρέπει κάθε δόξα τιμή καί προσκύνηση,
τώρα καί πάντοτε καί στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.
Ἀμήν!

1 «Δι' εὐχῶν τοῦ Γέροντος».

2 «Ἀδελφός ἦλθεν ἀπό Σκήτεως πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ἀμμοῦν καὶ λέγει αὐτῷ·
Πέμπει μέ ὁ Πατήρ μου εἰς διακονίαν, καὶ φοβοῦμαι τὴν πορνείαν.

Λέγει αὐτῷ ὁ γέρον·

Οἷαν ὥραν ἔρχεται σοι πειρασμός, εἶπε:

«Ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, εὐχαῖς τοῦ Πατρός μου, ἐξελοῦ με»

καί:

«Ἐν μιᾷ οὔν τῶν ἡμερῶν ἔκλεισε παρθένος τὴν θύραν ἐπάνω αὐτοῦ·

καὶ βοήσας φωνῇ μεγάλη εἶπεν·

Ὁ Θεός τοῦ Πατρός μου, ἐξελοῦ με. Καὶ εὐθέως εὐρέθη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Σκήτεως.»

(Ἀβ. Ἀμμοῦν P.G. 65, 128 D)

*(Ἀπό τό βιβλίο: «Ἀββᾶ Δωροθέου ἔργα ἀσκητικά», Ἐκδόσεις «ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ», Ἱερά Μ.
Τμίου Προδρόμου Καρέα)*

(Πηγή ἡλ. κειμένου: hristospanagia3.blogspot.gr)